

SVOBODNA SLOVENIJA | 85 LET

ESLOVENIA LIBRE

Glasiilo Slovencev v Argentini

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

svobodna.slovenija

Leto LXXXV | 16. avgusta 2026 - Buenos Aires, Argentina | Št. 17

MEDITACIJA | Šport kot čudovito sredstvo za osebno in skupno rast

Pred kratkim smo bili priče enega največjih športnih dogodkov na svetu: Svetovno nogometno prvenstvo.

Kaj vse zahteva in vključuje pot, ki končno pripelje do samega prvenstva, je nekaj izrednega.

Sami tedni svetovnega prvenstva kot takega, so pokazali, kaj vse je bilo potrebno storiti, da bi prvenstvo lahko bilo na vseh ravneh čim bolj uspešno.

Res je pa tudi, da kar smo lahko videli na televizijskih zaslonih, je bilo kot bi pred seboj imeli podobo ledene gore, kjer vidimo samo vrh gore, sama gora je pa nevidna človeškemu očem, in ostaja skrita pod vodo.

Šport kot tak je lahko izredno sredstvo za osebno in skupno rast med ljudmi, kar je ne-

kaj, kar nam pomaga k dobremu, pozitivnemu, krščanskemu načinu življenja.

Šport je pa lahko tudi sredstvo, ki nas vodi v popolnoma v drugo smer: v egoizem, narcizem, poniževanje drugega človeka, iskanje osebne slave, finančnega dobička za osebne interese, brez odprtosti za ljudi, ki so v velikih življenjskih preizkušnjah, med drugim finančnih, da bi jim pomagali k boljšemu življenju.

Vse, kar je dobro in pozitivno prihaja od Jezusovega Duha, od Božjega Duha od Svetega Duha.

Vse, kar je slabo in negativno prihaja od tistega ki želi na vse možne načine uničiti Jezusovo vizijo človeka, Jezusovo željo da bi vsi

dosegli cilj po katerem zavestno ali podzavestno hrepenimo: biti skupaj v Nebesih vso večnost, to je od hudega duha.

Mojster v razlikovanju duhov, ali ta prihaja od Jezusovega Duha ali od hudega duha, je bil sv. Ignacij Lojolski, ustanovitelj reda Jezuitov.

V kakršnem koli športu, v kakršnikoli tekmi se v nas lahko pojavi notranja osebna borba med Jezusovim Duhom in tistim ki mu nasprotuje, hudobnim duhom.

Kaj nam lahko pomaga do tega, da bo iz tekme do tekme, iz leta v leto v nas vedno bolj prevladoval Jezusov Duh in ne tisti duh, ki nas želi oddaljiti od Jezusa in Njegove poti?

Pomaga nam lahko zavest, prepričanje, priznanje, da vsi darovi, sposobnosti, talenti

imajo svoj izvor v Jezusu.

Jaz na to s trdim, požrtvovalnim, popolnoma predanim delom razvijam to, česar nisem sicer jaz ustvaril, ampak mi je bilo dano od nekoga drugega, Jezusov dar je to.

Iz te perspektive, iz tega zornega kota, se jaz in ostali ljudje vidimo popolnoma drugače, kot če se jaz postavim na prvo mesto, v center vsega, na mesto samega Jezusa.

Razpoznavanje duhov v športu ni lahka pot, ampak tako kot na vseh drugih področjih življenja pri razpoznavanju duhov, je lahko tudi šport čudovito sredstvo za osebno in skupno rast.

Tomaž Mavrič CM

POSLOVILNI VEČER MLADIKOVCEV PRED TURNEJO PO SLOVENIJI

V soboto, 30. maja 2026, smo Mladikovci v Našem domu pripravili poslovilni večer pred težko pričakovano turnejo po Sloveniji. Večer smo preživel v prijetnem vzdušju skupaj s skupinama Los Tilos in Potomci ter z našimi družinami, prijatelji in člani slovenske skupnosti.

Na začetku večera smo predstavili argentinski del programa. Zaplesali smo malambo, pericón, carnavalito, huaira muyoj in chacarero, nato pa še slovenski del s pastirskimi, dolenskim, gorenjskim in belokranjskim plesi. Nastopili sta mlajša in starejša skupina ter gledalcem predstavili del repertoarja, ki smo ga pripravili za gostovanje po Sloveniji. Med odmorom so člani skupine Los Tilos poskrbeli za glasbeni program z argentinskimi folklornimi pesmimi.

Po nastopu je Mladikovce nagovoril predsednik Našega doma Marjan Godec. Ob tej priložnosti nam je zaželel srečno pot, uspešno turnejo in veliko lepih doživetij v Sloveniji.

Ob zaključku programa smo vsi skupaj zapeli pesem Nocoj je ena luščna noč, ki smo se je naučili med našo prvo turnejo po Sloveniji pred desetimi leti. Pri petju nas je na harmoniki spremljal Nace.

Po koncu nastopov smo se vsi zbrali na dvorišču Našega doma, kjer je skupina Potomci igrala narodnozabavno glasbo. Za pogostitev so skupaj poskrbeli folklorniki in njihovi starši, ki so pripravili hrano za obiskovalce. Ob glasbi, dobri hrani in prijetnem druženju se je večer nadaljeval v sproščenem vzdušju.

Poslovilni večer je bil lepa priprava na našo turnejo in prijeten uvod na nepozabno potovanje po Sloveniji.

Miriam Mehle Javoršek

POGOVOR Z ALEKSANDROM GRMOM, ŠTUDENTOM OBRAMBOSLOVJA, MED OBISKOM ARGENTINE

Ob obisku Argentine kot turist si je Aleksander Grm vzel dva dni časa tudi za obisk slovenskih društev. Največ časa je namenil Slovenski vasi, obiskal pa je tudi Naš dom v San Justu.

V soboto, 18. julija, je v Slovenski vasi pripravil predavanje, v katerem je predstavil kratek pregled slovenske zgodovine kot izhodišče za njeno boljše razumevanje. O tem dogodku je že poročal Dani Grbec v Svobodni Sloveniji, LXXXV – št. 16, 2. avgusta t. l.

Ker Aleksander študira obramboslovje, je janski vodnik in ljubiteljski zgodovinar, smo mu postavili še nekaj konkretnih vprašanj.

→ Aleksander, kaj pravzaprav študiraš in kakšen je namen oziroma usmeritev tega študija?

Ja, obramboslovje je interdisciplinarna družboslovna veda, kjer se učimo predvsem o politiki, zgodovini, vojaški geografiji, pravu in varnostnih študijah. Veliko se ukvarjamo z vprašanjem, kaj je vojna, zakaj do nje pride in kako jo je mogoče preprečevati oziroma obvladovati. To področje preučuje polemologija.

Pri vojaški zgodovini analiziramo pomembne bitke, vojaške inovacije in prelomnice. Učimo se, kako so se razvijale vojske, kdaj so začeli množično uporabljati določeno orožje in kako so posamezne bitke vplivale na nadaljnji potek zgodovine.

Pri vojaški geografiji pa spoznavamo, kako na obrambo vplivajo teren, podnebje in geografska lega države. Obravnavamo tudi različne teorije, kot sta geografski determinizem in posibilizem. Poleg tega pri politiki

spoznavamo politične sisteme, različne družbene in politične ideje ter delovanje države.

→ Kako bi na kratko opisal, v čem je bistvo tega usposabljanja? Omenil si med tvojim predavanjem tudi West Point.

V Sloveniji nimamo vojaške akademije, kot je recimo West Point v Združenih državah Amerike. Imamo pa na Fakulteti za družbene vede študij obramboslovja, ki je bolj teoretično usmerjen in daje znanje o obrambi države, varnosti, vojski in mednarodnih odnosih.

Med študijem imamo možnost opravljati tudi praktično usposabljanje. Fakulteta organizira približno štirinajstdnevni vojaški tabor, ki običajno poteka v eni izmed vojašnic, pogosto v Bohinjski Beli. Poleg tega se lahko posameznik odloči tudi za prostovoljno služenje vojaškega roka, kjer pridobi precej več praktičnega vojaškega znanja.

Če te vojaški poklic pritegne, lahko po študiju nadaljuješ šolanje v Šoli za častnike Slovenske vojske in postaneš častnik. Obramboslovci pa se lahko zaposlijo tudi na Ministrstvu za obrambo, v Slovenski vojski, Civilni zaščiti, Upravi za zaščito in reševanje ter drugih ustanovah s področja varnosti.

- Na 2. strani

POGOVOR Z ALEKSANDROM GRMOM, ŠTUDENTOM OBRAMBOSLOVJA, MED OBISKOM ARGENTINE

- Iz 1. strani

→ Na predavanju pa si govoril o zgodovini. Očitno gre za področje, ki te še posebej navdušuje.

Ja, res je. Zgodovina mi pomeni res veliko. Zelo rad berem zgodovinske knjige, raziskujem različna obdobja in se o zgodovini pogovarjam z ljudmi. Nekako me spremlja že vrsto let in me vedno znova navdušuje, ker nam pomaga bolje razumeti, zakaj je svet danes takšen, kot je.

V zadnjem času me še posebej zanimajo politične ideje in politična filozofija. Veliko berem avtorje, kot so Machiavelli, Thomas Hobbes in ostale zgodovinske osebnosti, saj je zanimivo spremljati, kako so njihove ideje vplivale na razvoj držav in družb.

Seveda pa ne moremo mimo Svetega pisma. Ne glede na to, ali je človek veren ali ne, je to ena najvplivnejših knjig v zgodovini zahodne civilizacije. Če želiš razumeti evropsko zgodovino, kulturo in razvoj političnih ter moralnih idej, je njegovo poznavanje zelo koristno. Številne vrednote in razprave, ki so zaznamovale Evropo, so namreč nastajale tudi pod njegovim vplivom.

→ Kot skorajšnji zgodovinar in bodoči obramboslovec – kako gledaš na ponovno zaostrovanje razkola med levico in desnico v Sloveniji? Čemu pripisuješ oživljanje vprašanj o dogodkih med drugo vojno, za katera bi človek pričakoval, da bi bila že zgodovinsko razrešena?

Najprej bi popravil eno stvar. Nisem zgodovinar, ampak laični ljubiteljski zgodovinar. Zgodovina me zelo zanima, vendar se z njo ne ukvarjam poklicno.

Kar se tiče razkola med levico in desnico v Sloveniji, se mi zdi, da se ni začel šele med drugo svetovno vojno. Njegove korenine so po mojem mnenju precej starejše. Deloma jih lahko iščemo že v času reformacije in protireformacije, ko so se na Slovenskem začela oblikovati različna idejna in svetovnonazorska razhajanja.

Če govorimo o drugi svetovni vojni, mislim, da gre za eno najbolj občutljivih obdobj naše zgodovine. Pogovarjal sem se tako s potomci partizanov kot tudi z ljudmi, katerih družine so bile povezane z domobranstvom. Obe strani imata svoje poglede, ki pogosto izhajajo iz družinskih izkušenj in spomina.

Sam menim, da je bila resničnost precej bolj kompleksna, kot jo pogosto prikazujejo preproste oznake ali delitve. Vojna je bila izjemno težko obdobje, v katerem so ljudje sprejemali različne odločitve iz različnih razlogov. Na obeh straneh so bili ljudje, ki so iskreno verjeli, da ravna jo prav, hkrati pa so se na obeh straneh zgodili tudi dogodki, ki jih danes lahko obžalujemo.

Med obiskom slovenske skupnosti v Argentini sem opazil, da obstajajo zelo različni pogledi na to obdobje. Enako velja tudi v Sloveniji. Zato se mi zdi pomembno, da smo pripravljeni poslušati drug drugega in priznati, da zgodovina redko ponuja povsem enostavne odgovore.

Verjamem, da bodo prihodnje generacije ta vprašanja doživljale nekoliko manj čustveno. Ne zato, ker bi zgodovina izgubila pomen, ampak zato, ker bo od teh dogodkov minilo

vedno več časa. To se je zgodilo že velikokrat. Tudi Slovenci smo bili skozi zgodovino v številnih vojnah in spopadih. Čeprav so bile njihove posledice nekoč zelo boleče, danes nanje gledamo predvsem kot na del zgodovine in ne več kot na osebni spor.

Mislim pa, da moramo paziti, da zaradi oddaljenosti od dogodkov ne zapademo v zgodovinsko amnezijo. Pomembno je, da zgodovino poznamo, jo raziskujemo in se iz nje učimo, ne pa da jo uporabljamo predvsem za nove delitve.

Sam sem imel zanimivo izkušnjo, da sem bil v Sloveniji včasih deležen očitkov, da sem pri določenih temah preveč naklonjen eni strani, medtem ko so mi v Argentini nekateri rekli ravno nasprotno – da je bila moja predstavitev preveč naklonjena drugi strani. To mi je pokazalo predvsem to, kako občutljiva tema je to še vedno.

Zato mislim, da je naloga zgodovine predvsem iskati dejstva, jih postavljati v širši kontekst in biti pripravljen poslušati tudi argumente, s katerimi se morda ne strinjamo. Le tako lahko o teh vprašanih govorimo mirno in spoštljivo.

→ A ima ta razdvojenost kakšen vpliv v vojski?

Meni se zdi, da so politično različni ljudje povsod, ne glede na to, ali govorimo o vojski, policiji ali katerem koli drugem poklicu. To je povsem normalno v demokratični družbi.

Slovenski vojaki so profesionalci. Ob nastopu službe prisežejo zvestobo Republiki Sloveniji in njenemu ustavnemu redu. Njihova naloga je obramba države in izvajanje zakonitih ukazov. Če bi bil ukaz nezakonit ali v nasprotju z mednarodnim humanitarnim pravom, obstajajo postopki in dolžnost, da se takšen ukaz zavrne.

Zato mislim, da politična prepričanja sama po sebi ne določajo, kako bo nekdo opravljal svojo službo. Ne glede na to, ali je nekdo bolj levo ali bolj desno usmerjen, je kot vojak zavezan prisegi in obrambi svoje države.

Po mojem mnenju je tudi normalno, da v demokraciji obstajajo različni politični pogledi. Prav raznolikost mnenj omogoča razpravo, razvoj idej in demokratično odločanje. Težava nastane takrat, ko ni več prostora za različna mnenja in obstaja samo ena dovoljena politična možnost. Takrat ne govorimo več o polni demokratični razpravi.

→ Kaj točno pa delaš kot jamski vodnik?

Kot jamski vodnik vodim obiskovalce po Županovi jami. Med ogledom jim predstavim, kako je jama nastala, razložim razliko med stalaktiti, stalagmiti in stalagnati, povem nekaj o netopirjih ter drugih posebnostih podzemnega sveta.

Obiskovalcem predstavim tudi zgodovino jame. Županova jama je zanimiva tudi zato, ker so v njej snemali prizore za filma Kekec in Vinnetou. Poskušam, da ogled ni samo sprehod skozi jamo, ampak da ljudje odidejo z novim znanjem in zanimivo izkušnjo.

Za to imam tudi opravljeno licenco jamskega vodnika, zato lahko obiskovalce uradno vodim po jami.

→ In kot zgodovinar? Vemo, da imaš eno spletno stran, na kateri objavljaš.

Ja, zgodovina me že dolgo zanima, zato sem pred nekaj leti odprl tudi YouTube kanal,

kjer objavljam kratke zgodovinske posnetke. Moj cilj je, da zahtevnejše zgodovinske teme preberem, jih preverim v različnih virih, nato pa jih na čim bolj preprost in razumljiv način predstavim širši javnosti.

Med najbolj gledanimi so bili posnetki o partizanih in domobrancih. To je očitno tema, ki je v Sloveniji še vedno zelo občutljiva. Ti videi so dosegli veliko ogledov, hkrati pa sem prejel tudi precej kritik in različnih mnenj. To me niti ni presenetilo, saj gre za obdobje, ki pri ljudeh še vedno vzbuja veliko čustev.

Moj namen ni razdvajati ljudi ali dokazovati, da je bila ena stran popolnoma dobra, druga pa popolnoma slaba. Moj cilj je predvsem približati zgodovino ljudem in jih spodbuditi, da si sami ustvarijo čim bolj celovito sliko.

Tudi sam sem se med raziskovanjem velikokrat naučil kaj novega. Preden sem se bolj poglobil v to obdobje, sem imel o nekaterih stvareh precej poenostavljeno predstavo. Šele z branjem različnih virov sem ugotovil, kako organizirane so bile posamezne vojaške formacije in kako kompleksno je bilo dogajanje med vojno. Enako velja za partizansko gibanje, kjer me je navdušilo, kako so poleg vojaškega delovanja organizirali tudi stvari, kot je bila bolnica Franja. Ravno zato se mi zdi zgodovina zanimiva – ker nas pogosto prisili, da presežemo svoje prve predstave in pogledamo na dogodke širše.

[Link](#)

→ Kakšen vtis si odnesel s kratkega srečanja s slovensko skupnostjo v Buenos Airesu?

Najbolj me je presenetilo to, kako dobro se je v Buenos Airesu ohranila slovenska kultura. Imate slovenske šole, učite se slovenski jezik, ohranjate naše običaje in simbole ter ste zelo narodno zavedni. Res sem bil navdušen nad tem, koliko truda vlagate v ohranjanje slovenske identitete, čeprav ste tako daleč od Slovenije.

Zelo lep vtis je name naredila tudi Slovenska hiša. Imate telovadnico, gledališče, gostinski del in prostore, kjer se ljudje družijo. Vidi se, da to ni samo stavba, ampak kraj, kjer skupnost živi.

Še bolj pa me je navdušila vaša gostoljubnost. Povsod, kamor sem prišel, ste me lepo sprejeli, me pogostili, skupaj smo se pogovarjali in smejali. Zaradi tega sem se počutil skoraj kot doma.

Zanimivo mi je bilo tudi to, da me je Slovenska vas na trenutke spominjala na Slovenijo. Cerkev, druženje po maši, pogovori ob kavi – vse to me je spomnilo na kraje, od koder prihajam tudi sam. Takšne podobnosti človeka res preseneti.

Seveda sem opazil tudi, da imajo ljudje različne poglede na zgodovino, predvsem na obdobje druge svetovne vojne. To je povsem razumljivo, saj gre za temo, ki je še danes zelo občutljiva tako v Sloveniji kot med Slovenci po svetu. Kljub različnim pogledom pa sem dobil občutek, da vse povezuje želja po ohranjanju slovenskega jezika, kulture in skupnosti.

Domov tako odhajam z zelo lepimi vtisi. Spoznal sem veliko prijaznih ljudi, videl, kako močno se lahko ohranja slovenska identiteta tudi daleč od domovine, in za to izkušnjo sem vam iskreno hvaležen.

→ In kakšen vtis sta nate naredila mesto Buenos Aires ter slapovi Iguazú?

Buenos Aires se mi je zdel izjemno zanimivo mesto, predvsem zato, ker sem tam v praksi videl veliko stvari, o katerih se učimo na fakulteti, predvsem družbeno neenakost.

Recimo Palermo je zelo urejen del mesta. Veliko zelenih površin, čiste ulice, lepo vzdrževani parki in zelo prijetno okolje. Nekateri deli Buenos Airesa so res zelo razviti in dajejo vtis velikega evropskega mesta.

Ko pa greš iz središča proti obrobju, začneš

opažati precejšnje razlike. V nekaterih predelih so življenjske razmere bistveno težje, infrastruktura je slabše razvita in vidi se, da ljudje živijo precej skromneje. Prav ta kontrast med bogatejšimi in revnejšimi deli mesta se mi je zdel najbolj zanimiv.

Tudi na poti proti severu Argentine sem opazil velike razlike v razvitosti posameznih krajev. Nekatero ceste so bile zelo dobre, druge precej slabše, presenetilo pa me je tudi, kako malo je železniškega prometa glede na velikost države. Ob tako veliki površini bi si človek predstavljal bolj razvito železniško omrežje.

Slapovi Iguazú pa so me popolnoma navdušili. Hudičevo grlo je res nekaj neverjetnega. Ko stojiš tam in vidiš količino vode, ki se zliva čez rob, šele dojameš, kako mogočna je narava. V Sloveniji sicer imamo zelo lepe slapove, vendar česa primerljivega z Iguazújem nimamo.

Navdušila me je tudi tamkajšnja narava. Prvič sem videl tukane v naravnem okolju, zelo zanimivi pa so bili tudi koatiji, ki se brez strahu sprehajajo med obiskovalci. Res so prikupne živali, čeprav jih ni dobro hraniti, ker so divje. Prav ta kombinacija mogočnih slapov, tropskega gozda in živali naredi Iguazú eno najlepših naravnih znamenitosti, kar sem jih obiskal.

Če potegnem črto, sem iz Argentine odnesel veliko lepih spominov. Spoznal sem prijazne ljudi, videl zelo raznolike pokrajine in dobil boljši vpogled v to, kako različna je lahko ena sama država. To je bila izkušnja, ki se je bom še dolgo spominjal.

→ Videli smo te tudi v filmu Exodus 1945: Naša kri. Kako je prišlo do tega sodelovanja?

Ja, res je. V filmu Exodus 1945: Naša kri sem igral ranjenega domobranca. Do tega je prišlo precej zanimivo.

Pred tem sem pri drugem filmskem projektu igral vojaka Rdeče armade v prizorih, povezanih s poljsko-sovjetsko vojno. V filmski zgodbi se vojakom na fronti prikaže Marija, zaradi česar se prestrašijo in umaknejo. Med snemanjem sem ustvarjalce vprašal, ali nameravajo v prihodnosti snemati tudi prizore z domobrancami. Povedali so mi, da imajo takšen projekt v načrtu, zato sem jih prosil, naj me pokličejo, če bodo potrebovali igralce.

Približno dve leti pozneje so me res poklicali in povabili k sodelovanju pri filmu Exodus 1945: Naša kri. V njem sem igral ranjenega domobranca. Načrtovano je bilo, da bi snemal tri dni, vendar sem bil takrat močno prehlajen, zato sem po dveh dneh moral oditi domov.

Kljub temu je bila to zelo zanimiva izkušnja. Prvič sem od blizu videl, kako nastaja zgodovinski film, koliko ljudi sodeluje pri snemanju in koliko dela je potrebnega, da nastane le nekaj minut filmskega prizora.

→ Aleksander, najlepša hvala za pogovor. Želimo ti prijetno nadaljevanje potovanja in upamo, da se kmalu spet srečamo v naših krajih.

Rok Fink

Lektoriral: Tjaša Lorbek

DOBRODOŠLI V SLOVENIJI

Tabor Slovencev po svetu: »Slovenija je večja od svojih meja!«

Zadnjo junijsko nedeljo je Zavod sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano gostil 32. tabor Slovencev po svetu, ki ga s podporo vladnega urada za Slovencev v zamejstvu in po svetu prireja izseljensko društvo Slovenija v svetu.

Pester prireditveni program je pritegnil številne obiskovalce, ki so se najprej zbrali v zavodski kapeli pri maši, pri kateri so se posebej spomnili nedavno preminulega nekdanjega predsednika društva Slovenija v svetu zdravnika dr. Branka Zorna. Ob duhovniku iz Argentine lazaristu Toniju Burji je mašo za Slovence doma in po svetu ter za domovino od dnevu državnosti daroval škof Franci Šuštar.

Prvine molitve za domovino

Ljubljanski pomožni škof je v mašnem nagovoru spomnil na pomen dneva državnosti: ko ga obhajamo, »ga želimo praznovati kot zavedni Slovenci in dobri kristjani«, to pa je drža, ki vabi k molitvi za slovenski narod s štirimi prvimi: z zahvalo, ponosom, veseljem in prošnjo.

Zahvala velja, kot je dejal škof Šuštar, Bogu in ljudem, ki so ustvarjali narodovo zgodovino ne samo nekaj zadnjih let, pač pa vsa stoletja našega obstoja.

Ponos, ki nas navdaja ob rojstnem dnevu slovenske države, ne pomeni napuha, postavljanja nad druge, temveč pomeni, da smo ponosni na svojo družino, na svoj kraj, na svoj narod, na vse, kar je že bilo ustvarjeno, da bi to s svojim delom in sodelovanjem še obogatili.

S tem je povezano tudi veselje – veselje ob tem, da imamo lepo in dobro domovino, razmeroma dobro življenje, standard, ki ga podobnega najdemo redko kje po svetu; predvsem pa tudi veselje nad duhovnimi darovi, ki jih prejemamo, in dobroto, ki si jo vzajemno izkazujemo. Drža veselja pa vabi tudi k čim boljšemu poznavanju svoje dežele, njene kulture, verodostojne zgodovine. To pomaga k razumevanju širšega družbenega življenja, gospodarstva in politike. »Čeprav bi si kdo mislil, da se s tem ukvarjajo drugi ljudje, politiki in gospodarstveniki, vemo, da vsak od nas lahko veliko prispeva k skupnemu življenju,« je k dejavni drži zbrane na Taboru Slovencev po svetu pozval škof Šuštar.

Za kristjana to pomeni tudi privilegij in

dolžnost molitve in prošnje za domovino, iz katere raste tudi odgovornost zanjo. Ta se kaže v zavzetosti za lastno vzgojo in rast v zrele osebnosti; v skrbi za družine, kjer posamezniki rastejo v odgovornosti za skupnost; v zavzetosti za širšo družbeno skupnost – za sosede, svoj kraj, župnijo in Cerkev, za državo, svet in človeštvo; ne nazadnje pa tudi skozi delo v politiki, ki »ni umazano delo, temveč najboljši izraz ljubezni do bližnjega, skrb, delo in vrednote; da bi ljudje živeli v pravičnosti, miru in solidarnosti; da bi skupaj živeli po Božjih zapovedih, po nauku Jezusa Kristusa«.

Mladostno noto so maši s prepevanjem prispevali mladi iz Argentine RAST 55 – maturanti 55. generacije slovenskega srednješolskega tečaja Marka Bajuka in Buenos Airesa, ki so dan pred taborom Slovencev po svetu prišli v domovino svojih prednikov. Po maši jih je v prisrčnem neformalnem srečanju nagovoril minister za zunanje in evropske zadeve Tone Kajzer.

Slovenija v srcu

Minister Kajzer je po uvodnem pozdravu predsednika društva Slovenija v svetu mag. Uroša Zorna in državne sekretarke v vladnem uradu za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Helene Jaklitsch uradno nagovoril tudi do zadnjega kotička polno zavodsko dvorano Matije Tomca, v kateri so se zbrali rojaki iz sveta, zamejstva in domovine. Po njegovih besedah prav Tabor Slovencev po svetu dokazuje, da Slovenija ni samo država znotraj svojih meja, ampak srčna skupnost ljudi, ki Slovenijo nosijo v svojem srcu, v svojem znanju, delu, podjetnosti in zvestobi narodovim koreninam. Slovenija v 35 letih svojega obstoja tako ni rasla le na svojem ozemlju, temveč raste z ljudmi, ki jo predstavljajo v svetu svojim ugledom in zupanjem. Slovenci v matični domovini si zato po ministrovih besedah želijo še tesnejše sodelovanje z rojaki po svetu pri izobraževanju, v znanosti, podjetništvu, gospodarstvu, kajti »potrebujemo vaše znanje o državah, v katerih živite, potrebujemo vaše izkušnje, razumevanje lokalnega okolja, ljudi in priložnosti«; prav naši rojaki po svetu so, kot je dejal Tone Kajzer, nepogrešljiv element v uspešni gospo-

darski diplomaciji, za kateri si prizadeva ministrstvo pod njegovim vodstvom. Gospodarska diplomacija namreč »najbolje deluje takrat, ki se uradna mreža poveže z mrežo zaupanja in vi ste velik del te mreže«, je dejal minister in se zbranim rojakom zahvalil, ker z svojim ohranjanjem slovenskega jezika in spomina, z vsemi mostovi, ki jih gradijo med svojimi okolji in domovino, s svojo zvestobo slovenskemu imenu dokazujejo, da je »Slovenija večja od svojih meja«.

Ko je v kritičnih trenutkih slovenskega osamosvajanja v Parizu, kjer sem takrat živel z družino, na Trocaderu ob Eifflovem stolpu, množica pariških Slovencev demonstrirala proti agresiji in zaostrovanju razmer v domovini, si, najstnik, nisem še znal do kraja razložiti hudo zaskrbljenih obrazov staršev. Danes, ko že 30 let živim v svobodni, demokratični Sloveniji, se dobro zavedam takratnih stisk in skrbi, ko je nad Slovenijo visel Damoklejev meč. Od tistih časov se je v neodvisni državi veliko spremenilo, čeprav se bo treba še za marsikaj potruditi. A vendar, Slovenija je tudi v mednarodnih krogih dosegla ugled, uspehe in priznanja, nikoli pa ni vse tako dobro, da ne bi lahko bilo še bolje. Življenje je vsakodnevna dinamična bitka, ki se mora spopadati z včasih tudi nepričakovanimi izzivi, ki zahtevajo prožnost in hitro prilagajanje zunanjim dejavnikom. V tem procesu bi morali še bolj okrepjeno, zavestno in odgovorno sodelovati vsi Slovenci, doma, v zamejstvu in po svetu. Morali bi okrepiti tudi domoljubje, narodno zavednost, zdrav ponos pripadnosti trdoživemu narodu, ki mu je v dolgih stoletjih, brez lastne politične tvorbe, na prepisnem, strateško pomembnem in izpostavljenem ozemlju, obkroženem z velikimi, močnejšimi in tudi grabežljivimi narodi, uspelo preživeti in priti do lastne neodvisne države. Zato: veselimo se je, čuvajmo jo in pomagajmo ji po svojih najboljših močeh. Od vsakega posameznika je odvisen njen obstoj, razvoj in uspeh.« Iz nagovora mag. Urša Zorna, predsednika Izseljenskega društva Slovenija v svetu

Svoboda in pogum zanjo

Tematski naslov 32. Tabora Slovencev po sve-

tu je bil »Razvoj Slovenije v 35 letih«, o (ne) doseženem v tem razvoju pa so pri okrogli mizi pod moderatorstvom novinarke Vide Petrovčič razmišljali podjetnik in raziskovalec dr. Aleš Štrancar, zdravnik infektolog dr. Federico V. Potočnik in predsednik goriške Zveze slovenske katoliške prosvete dr. Miloš Čotar.

Če navedemo le kakšno misel iz razprave: za prihodnji razvoj Slovenije bo bistveno, če bomo krepili svobodo posameznika in manjšali njegovo odvisnost od države in bruseljske birokracije. Za to pa bo potrebno vzgajati za pogum, za prevzemanje odgovornosti in lastne pobude, predvsem pa poskrbeti, da bomo ob narodovi demografski zimi sploh imeli koga, ki ga bo mogoče vzgajati. V teh prizadevanjih prihaja in bo prihajalo do trkov različnih družbenih vizij, a tem kulturnim bojem se stran, ki ji je bila in ji je Slovenije resnično intimna opcija, ne sme izmikati, temveč mora v njih z boljšimi argumenti, ki jih brez dvoma ima, prepričati in tako zmagati – tudi iz zvesti, da brez krepkih narodovih korenin, brez jasne istovetnosti, ni prihodnje rasti. Prizadevanja za nadaljnji razvoj Slovenije pa morajo nujno vključevati tudi bolj ozaveščen in obveščen pogled k skupnostim rojakov v zamejstvu in po svetu, o čemer večina v matični domovini ve premalo.

Kulturni program 32. Tabora Slovencev po svetu so zaznamovali nastopi Pihalne godbe Ig, maturantov iz Argentine RAST 55, folklorne skupine Mladika iz Buenos Airesa, glasbene skupine Los Tilos iz Argentine in pesnika Tone-ta Kuntnerja.

Vir: Družina

Potomci na turneji po Sloveniji

Junija smo člani skupine Potomci potovali v Slovenijo. Težko je z besedami opisati vse, kar smo doživeli v treh tednih. Na pot smo odšli z velikim veseljem in navdušenjem, a vse, kar smo tam doživeli, je preseglo naša pričakovanja. To je bilo res nekaj posebnega in nepozabnega.

V treh tednih smo imeli sedem nastopov v različnih krajih po Sloveniji, od Gorenjske do Bele krajine. Ob vsakem nastopu smo želeli pokazati, kako v Argentini ohranjamo slovensko narodnozabavno glasbo ter slovensko kulturo.

Vsak nastop je bil drugačen. V Radovljici smo igrali po srebrni maši gospoda Andreja

Župana, kjer so ljudje ves čas peli in plesali z nami. Nastopili smo tudi na mladinskem plesu v Markovcih pri Ptuj, sodelovali na kulturnih večerih skupaj s folklorno skupino Mladika in skupino Los Tilos ter med drugim igrali na praznovanju obletnice kavarne Momentos v Ljubljani. Povsod so nas zelo lepo sprejeli.

Po nastopih smo se pogovarjali z ljudmi. Veliko jih je bilo presenečenih, da v Argentini še vedno govorimo slovensko, ohranjamo slovensko kulturo in igramo slovensko narodnozabavno glasbo.

Seveda pa nismo potovali samo zaradi nastopov. V prostem času smo obiskali nekaj turističnih krajev, hodili po naravi in se

udeležili tudi nekaj veselic. Ob tem nismo uživali le ob dobri hrani in pijači, ampak smo z veseljem prisluhnili tudi ansambloma Saša Avsenika in Modrijani, saj smo se želeli od najboljših tudi kaj naučiti.

Za nami so trije tedni, polni glasbe, novih poznanstev in lepih trenutkov. Hvala vsem, ki ste nas podprli in nam pomagali uresničiti to potovanje. Domov smo se vrnili z lepimi spomini, zdaj pa bomo z enakim veseljem še naprej igrali v Argentini ter ohranjali slovensko narodnozabavno glasbo. Kdo ve, morda se kmalu spet vrnemo v Slovenijo.

Potomci

DOBRODOŠLI V SLOVENIJI

Dobrodošli doma, dobrodošli v NUK

Že vrsto let Narodna in univerzitetna knjižnica v poletnem času gosti srečanje “Dobrodošli doma - dobrodošli v NUK”. Organizatorica teh srečanj je Helena Janežič, skrbnica Zbirke knjižničnega gradiva Slovencev v zamejstvu in po svetu v NUK-u, ki že leta spremlja in se zanima za slovensko skupnost v Argentini. Objavljamo poročilo o srečanju s spletne strani Narodne in univerzitetne knjižnice:

NUK znova povezal Slovence iz domovine, zamejstva in sveta

Narodna in univerzitetna knjižnica je tudi letos gostila tradicionalno srečanje Dobrodošli doma, dobrodošli v NUK, namenjeno povezovanju Slovencev iz domovine, zamejstva in sveta ter razmisleku o skupnem kulturnem prostoru, jeziku in pisni dediščini.

Zbrane je uvodoma nagovorila ravnateljica NUK dr. Jana Kolar, ki je poudarila, da je NUK že od nekdaj knjižnica vseh Slovencev. Spomnila je na dolgoletno poslanstvo knjižnice, ki sistematično zbira in ohranja tudi knjižnično gradivo Slovencev v zamejstvu in po svetu. Namen tega je, da se čim bolj celovito ohrani spomin slovenskega naroda za prihodnje raziskovalce, ki bodo lahko spoznavali, kako smo se Slovenci skozi zgodovino oblikovali, s kakšnimi izzivi smo se soočali in kaj nas je kot narod zaznamovalo.

Ob tem je poudarila tudi odgovornost matične domovine, da ohranja in krepi vezi s slovenskimi skupnostmi zunaj svojih meja, zamejske in izseljenske Slovence pa povabila, naj tudi v prihodnje soustvarjajo zbirke NUK z gradivom, ki priča o njihovem življenju in ustvarjanju.

Kot je poudarila Helena Janežič, skrbnica Zbirke knjižničnega gradiva Slovencev v zamejstvu in po svetu v NUK ter organizatorka dogodka, NUK sistematično zbira, hrani in omogoča dostop do gradiva, ki ga Slovenci ustvarjajo zunaj meja Slovenije. Prav zato knjižnica vsako leto pripravi srečanje Dobrodošli doma, dobrodošli v NUK, s katerim želi krepiti vezi med Slovenci iz domovine, zamejstva in sveta ter širiti zavedanje, da je NUK narodna knjižnica vseh Slovencev. »Pomembno nam je, da se srečujemo, povezujemo in gradimo osebne stike, saj prav ti največkrat spodbudijo ljudi, da nam zapajo gradivo, za katero prej sploh niso vedeli, da sodi tudi v našo zbirko. Tako skupaj skrbimo, da pomemben del slovenske pisne dediščine ostane ohranjen tudi za prihodnje generacije,« je dejala.

V osrednjem delu večera je sledila okrogla miza, na kateri so dr. Helena Jaklitsch, državna sekretarka na Uradu RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, Mariana Poznič, odvetnica, urednica in dejavna članica izseljenske

skupnosti v Argentini, Erika Jazbar, novinarka, publicistka in kulturna delavka iz italijanskega zamejstva ter Helena Janežič razmišljale o življenju Slovencev zunaj matične domovine ter o pomenu skupnega slovenskega kulturnega prostora. Vsaka izmed sogovornic je skozi svojo življenjsko izkušnjo osvetlila drugačen vidik življenja Slovencev zunaj matične domovine.

Mariana Poznič je skozi izkušnjo slovenske skupnosti v Argentini poudarila, da življenje med slovensko in argentinsko kulturo zanjo in številne potomce slovenskih izseljencev ni protislovje, temveč nekaj povsem naravnega. Kot je dejala, je ta dvojna kulturna pripadnost generacijam, rojenim slovenskim staršem v Argentini, pravzaprav prirojena. Ponosni so, da so del slovenske kulture, hkrati pa si želijo, da bi tudi njihov »argentinski odtonek« in kultura našla svoje mesto v skupnem slovenskem kulturnem prostoru.

Ob tem je poudarila, da ohranjanje slovenskega jezika in identitete zahteva veliko predanosti. Učiti otroka slovenščine v okolju, kjer ta ni del vsakdana, je velik izziv in trud, ki ni vedno poplačan z uspehom. A otroci, je dejala, začutijo, da starši to počnejo iz iskrene želje in ljubezni do svojih korenin.

Erika Jazbar je predstavila izkušnjo slovenske narodne skupnosti na Goriškem, kjer se slovenska in italijanska kultura že stoletja prepletata. Spregovorila je o tem, kako se je položaj Slovencev v italijanskem prostoru skozi desetletja spreminjal in kako je danes drugačen, kot ga je doživljala sama v otroštvu. Ob tem je poudarila, da imajo pri ohranjanju slovenskega jezika in identitete ključno vlogo šole, kulturne ustanove, mediji ter živ stik z matično domovino.

Dr. Helena Jaklitsch je skozi spomin na svoj prvi obisk Argentine opisala močan občutek

pripadnosti, ki ga je doživela ob srečanju s tamkajšnjimi rojaki. Kot je dejala, se ji je takrat zdelo, da je »prvič v življenju začutila, da je res doma«, s čimer je ponazorila, kako močne vezi s slovensko identiteto ohranjajo Slovenci tudi daleč od matične domovine. Ob tem je poudarila pomen povezovanja med matično Slovenijo, zamejstvom in izseljenstvom ter spodbujanja teh vezi med mlajšimi generacijami.

Večer je z živahnimi slovenskimi in argentinskimi ritmi zaokrožila folklorna skupina Los Tilos iz Argentine, ki jo sestavljajo potomci slovenskih izseljencev. Občinstvu so se predstavili s prepletom slovenskih in argentinskih folklornih plesov ter pesmi, s katerimi ohranjajo dediščino svojih prednikov in jo prepletajo z okoljem, v katerem živijo. Ime Los Tilos v prevodu pomeni lipe – slovensko narodno drevo, ki simbolizira njihove korenine in povezanost s Slovenijo. V okviru turneje po Sloveniji, ki jo organizira Izseljensko društvo Slovenija v svetu s podporo Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu, v teh dneh nastopajo na različnih prireditvah po Sloveniji. Nastop v NUK je bil eden zadnjih postankov njihove turneje.

NUK

NEKAJ UTRINKOV

61.ŠTUDIJSKI DNEVI DRAGA

PETEK, 11. SEPTEMBRA 2026

DRAGA MLADIH 2026

V času UI ne pozabimo na medčloveške stike!

Ob 9. uri Dan Podjed uvodno predavanje

Ob 10.30 delavnice

Ob 17. uri otvoritev

Ob 17.30 Dejan Valentinčič

Slovenstvo v svetu Ryanair generacije

Gostje: Marcelo Brula, Nežka Figelj in Eva Marija

Ob 19. uri Eva Marija: Venček popevk

SOBOTA, 12. SEPTEMBRA 2026

Ob 16.30 Andrej Flogie, Marko Grobelnik in Jan Macarol

Umetna inteligenca – motor epohalnih sprememb

Ob 19. uri film Exodus 1945: Naša kri

NEDELJA, 13. SEPTEMBRA 2026

Ob 9. uri sveta maša, mašujeta Igor Salmič in Franc Šenk

Ob 10.30 Igor Salmič

Graditi mir

Ob 15.30 slovesna izročitev

15. Peterlinove nagrade

Ob 16. uri Verica Trstenjak in Janez Šuštaršič

Demokracija na Slovenskem

Program povezuje Tomaž Susič.

Park Finžgarjevega doma, Opčine (Trst), Dunajska cesta 35

OkrOgle OBLETNICE | Arh. Marijan Eiletz (1926 - 2019)

Pred 100 leti se je v Slovenj Gradcu rodil arhitekt, pisatelj, urednik in kulturni delavec Marijan Eiletz. Med leti 1992 in 2002 je bil predsednik Slovenske kulturne akcije. Kot arhitekt je deloval tudi med Slovenci v Argentini, projektiral je več Slovenskih domov, Slovensko hišo in cerkev Marije Pomagaj.

Marijan Eiletz se je rodil 8. aprila 1926 v Slovenj Gradcu. Njegov oče, Leopold Eiletz je bil pravnik, poročen z Matildo Bullinger. V družini je bilo skupno pet otrok. Ko je Marijan imel sedem let, so očeta službeno premestili v Maribor. V Mariboru je Marijan končal osnovno šolo in nadaljeval študije na klasični gimnaziji, kjer se je začel zanimati za risanje, književnost in gledališče. V tretjem in četrtem razredu gimnazije je sodeloval pri lističu "Dijaček", kjer je prispeval predvsem z risbami in karikaturami. Vključil se je tudi v razna katoliška društva: v Slovensko dijaško zvezo, Katoliško akcijo, Marijino kongregacijo in Fantovski odsek, kjer je bil vzgojen v katoliškem in narodnostnem duhu.

S svojimi talenti si služil dvema domovinama, Sloveniji, ki nas je rodila, in Argentini, ki nas je sprejela.

Ker je Marijanov oče bil okrajni glavar desnega brega mariborskega okoliša, se je ob nemški okupaciji vsa družina morala izseliti v Ljubljano, kjer se je Marijan vpisal v četrti razred klasične gimnazije, katere ravnatelj je bil Bogumil Remec. Vstopil je v ilegalno odporniško organizacijo Slovenska legija, nato pa se je vključil med domobrance. Ob koncu vojne in umiku domobranske vojske in civilistov na Koroško se je zaradi prošnje matere rešil zahrbtne vrnitve v Slovenijo in s tem skoraj gotove smrti. V knjigi "Moje domobranstvo in pregnanstvo" Marijan tako opiše, kako ga je mati preprosila, da je zapustil konvoj, na katerem so bili že vsi njegovi soborci:

"Medtem je vsa zasopla in do konca izmucena od teka navkreber "prikrevsala" draga mama, opirajoč se na mlajšega brata. Vsa objokana me je začela rotiti: "Marijan moj, moraš ostati tu, in Silvin tudi! Angleži vas peljejo nazaj in komunisti vas bodo vse pobili!". Začel sem jo rotiti, naj bo pametna, saj ni res, da nas vračajo. Angležem moramo verjeti, pa tudi poveljniki v našem štabu so vendar dovolj pametni, da bodo spoznali resnico! Mama je vztrajala in se ni pustila ugnati. Dobro sem jo poznal in vedel, kdaj je njenim slutnjam treba verjeti. Polastilo se me je neprijetno občutje nemoči in začel sem dvomiti o tisti pretirani "zadrgnjenosti" majorja Hočevarja, pa o angleški poštenosti in o stopnji inteligence naših voditeljev. Tako sem nekaj trenutkov omahoval in se lovil v negotovosti, medtem pa čutil na tilniku ostre poglede svojih kolegov, ki so se zapičili vame in v mojo mamo. ... Kasneje smo izvedeli, da so naš transport pripeljali na Podrožco, kjer so v zgodnjih popoldanskih urah opravili izročitev komunistom. Takrat so vsi moji dragi prijatelji, pa tudi oficirji, spoznali resnico angleškega izdajstva in naše duševne zmede pa tudi kruto resnico komunistične zločinske zarote nad našim narodom."

Marijan se je naselil v begunskem taborišču v Lienzu, kjer je opravil veliko maturo in se nato preselil v Italijo. Do leta 1947 je živel v

Rimu, potem pa emigriral v Argentino.

V Argentini je že leta 1949 uspešno naredil izpite za nostrifikacijo mature in se vpisal na Fakulteto za arhitekturo na državni univerzi v Buenos Airesu ter leta 1958 diplomiral.

Poročil se je s Pavči Maček, tudi izseljenko, ki se je po drugi svetovni vojni s sestro Polonco čudežno rešila iz teharskega taborišča. Družino je Bog blagoslovil s tremi otroki.

Leta 1964 je ustanovil lasten projektivni biro. Načrtoval je industrijske in stanovanjske stavbe, zlasti pa cerkvene in šolske zgradbe. Zelo aktiven je bil v slovenski skupnosti, kjer je izdelal projekte in vodil gradnjo več Slovenskih domov (Slomškov dom v Ramos Meji, Hladnikov dom v Slovenski vasi - s sodelovanjem Arh. Jureta Vombergarja), Slovenski dom v San Martinu in Rožmanov dom, njegovo najbolj ikonično delo pa je gotovo Slovenska hiša s cerkvijo Marije Pomagaj.

Tako je svojo zamisel opisal sam Arh. Eiletz: "Potrebno je povedati, da je msgr. Orehar najprej naročil projekt za slovensko cerkev Arh. Viktorju Sulčiču, ki sem ga osebno dobro poznal in tudi zelo visoko cenil kot izrednega arhitekta in slikarja, pa tudi kot pokončnega človeka, zavednega Slovenca in demokrata. To mi je msgr. Orehar povedal šele, ko me je nekega dne poklical na pogovor o "delikatni zadevi". Z estetsko-arhitektonskega stališča mu je bil Sulčičev predprojekt všeč, a ga v dveh stvareh ni zadovoljeval: Prvič, ker je cerkev zasnoval s pročeljem (in vhodom) na ulico Ramón Falcón, in drugič, ker ni ostalo okoli nje (in nad njo) kaj več prostora za Oreharjeve nadaljnje načrte glede prihodnjih potreb slovenske skupnosti.V tem oziru je bil naš monsignor eden največjih realistov in vizionarjev. Njegova zamisel je bila srednje velika cerkev, s pročeljem, obrnjenim na naš slovenski "trg", ali pa kreolski "patio", se pravi dvorišče kot zbirališče izseljencev, odmaknjeno od "mesta", od tujine. Vprašal me je, ali bi jaz zmozel napraviti drug projekt po napotkih, ki bi bili v skladu z njegovo idejo o izrabi prostora. Ponudba me je sprva prijetno presenetila, saj ni minilo dolgo od tega, kar sem končal fakulteto, in sem njegovo naročilo vzel kot čast, hkrati pa kot zaupanje za tako odgovornost. ...

... Mislim, da se mi je celotna zamisel cerkve dobro posrečila. Formalno sem jo zasnoval v obliki krožnega izseka, da sem dvorišču odvzel čim manj površine. Dosegel sem dogovorjeno prostornino, primerno za manjše in srednje velike bogoslužne obrede. Za največje skupinske maše, ki potekajo trikrat na leto, sem predvidel v zadnji steni skoraj pet metrov široka steklena in zložljiva vrata, da se po potrebi vsa cerkev podaljša na dvorišče in se praktično lahko podvoji število vernikov, ki so navzoči pri obredih. ...

... Nato sem si zamislil spominsko steno kot plastičen prikaz tistega viharja, vojne vihre in drugih strahot in sem svojo idejo opisal arhitektu Vombergarju. Ta jo je zvesto izrisal, povečal in projiciral na steno. Zdaj je tam predstavljen vihar v obliki divje razbesnelih oblakov, ki se sunkoma zaganjajo v nebo. Manjkalo mi je še duhovno znamenje: zamislil sem si ga v štirih apokaliptičnih angelih, ki plavajo v loku nad tem viharjem. Prosil sem slikarko Baro Remec za upodobitev in takoj dobil njeno obljubo. Napravila je risbo, ki jo je zvesti Jure Vombergar spet prefotografiral in projiciral na steno; nato je v naravni velikosti izrisal načrt za kovača, ki je te angele dokončno izdelal.

Manjkalo je še nekaj, česar si, priznam, še nisem mogel umisliti: globoka, verska sprava na misel. Že prav od začetka sem si predstavljal spominsko ploščo s primernim besedilom, najprej v marmorju ali granitu. Ker pa bi ta plošča zakrivala del stene in nekako motila tisto viharno steno, sem se odločil za prozorno akrilno ploščo, kar mi je spet pomagal uresničiti Jure. Za besedilo smo prosili dr. Tineta Debeljaka. ... Ko je naš veliki Tine Debeljak prinesel besedilo, me je presunilo, tako kot me vsakokrat, ko stopim v našo cerkev in se ozrem na to ploščo ter znova preberem tiste nepozabne in poduhovljene, skoraj "prešernovske" verze:

GLEJTE JIH: DUŠE SLOVENSКИH ŽRTEV VOJNE, REVOLUCIJE, PRISILJENIH VRNITEV, IZGNANSTVA! SPOMINJAJ SE NAS! VPIJO IZ ONSTRANSTVA. ZA MRTVE NE BODI MRTEV! MOLI ZA POKOJNE!

Na isto spominsko steno smo nato postavili zanimiv Bukovčev križev pot. ... Ivan Bukovec je tudi izdelal kip Križanega."

Arhitekt Eiletz je v slovenski skupnosti sodeloval še na drugih področjih, na primer kot scenograf pri gledaliških predstavah: Matiček se ženi (Tomaž Linhart, 1958), Marijino oznanjenje (Paul Claudel, 1959), Lisica in grozdje (Figueiredo, 1966), Človek, ki je ubil Boga (Branko Rozman), Družba pri koktajlu (T. Elliot), Dnevna soba (Graham Greene), Pilatova žena (Alojz Rebula, 1972). Opremil je tudi nekaj knjig in revij, predvsem za Slovensko kulturno akcijo.

Njegovo najbolj ikonično delo pa je gotovo Slovenska hiša s cerkvijo Marije Pomagaj.

Deloval je tudi v Slovenskem katoliškem akademskem starešinstvu, pri katerem je bil več let odbornik in tudi predsednik med letom 1982 in 1988.

Marijana Eiletza so v Slovensko kulturno akcijo povabili kot scenograf, leta 1969 je bil imenovan za podpredsednika, od leta 1992 do 2002 pa je bil njen predsednik. O svojem delu v SKA je napisal v že omenjeni knjigi "Moje domobranstvo in pregnanstvo": "Tako se leta 1969 začenja moja podpredsedniška "kariera" v odboru SKA, ki je, po pravici povedano, nisem preveč resno jemal in sem na naslednjih občnih zborih vselej prosil za razrešnico, pa me Lado Lenček ni hotel izpustiti. Tako sem vztrajal v tej "sine cura" funkciji skozi obdobja predsednika Ladislava Lenčka in Andreja Rota, vse do leta 1991, ko so nam Andreja Rota odpoklicali v Slovenijo k "Slovincu". V trenutku sem se znašel v funkciji v. d. predsednika, česar si nisem nikdar želel. Upal sem, da bo to mesto zasedel kdo drugi. Na naslednjem občnem zboru, 1992, so me končno izvolili za predsednika, kljub mojemu nasprotovanju in nasprotnemu argumentiranju. Zdaj vsaki dve leti prosim in moledujem ter iščem drugo žrtev za to mesto. Poslušam nežne in dobrohotne kritike (na žalost jih je premalo), čutim pa tudi tiste, ki ne pridejo do mojih ušes, ker bi mi dale možnost odgovora ali dialoga. Vsi sanjajo in sanjamo o "tisti" kulturni akciji, ki je ni več in

je nikoli več ne bo. Od časa do časa se nam porajajo voluntaristične želje, da bi bilo treba v SKA doseči preporod, zamenjati garniture, pridobiti nove sodelavce. Pričakujemo, da se bo spet zgodil (?) čudež v slovenskem zdomstvu (tokrat bo moral biti pravi čudež!). Pa se po navadi streznimo in začutimo, da hodimo po tleh, po tej dobri, zdaj že step-tani zemlji. Odgovor je enostaven: Smo to, kar smo. Ne zahtevajmo od "bresta hrušk", kot pravi španski pregovor. Imamo nov, nežen dotok mladih ustvarjalcev, predvsem v likovnem in glasbenem odseku, pa dva ali tri mlade talente v leposlovju, čeprav tem skoraj bolje tečejo besede v španščini kot v slovenščini. Prihodnost bo pokazala, kakšna bo ta žetev. Lahko se zgodi, da nam bo prej zmanjkalo bralcev kot piscev."

Dolga leta je Marijan urejal revijo Meddobje in Glas Slovenske kulturne akcije. Leta 2000 je v Sloveniji izšla njegova knjiga "Moje domobranstvo in pregnanstvo", leta 2015 pa njegov roman "Krik brez odmeva", za katerega je prejel prvo nagrado "Svetlobnica" Založbe Družina. Leta 1992 so Arh. Eiletza v Ljubljani nagradili s "Plečnikovim priznanjem" za ohranjanje in posredovanje slovenske arhitekturne misli v tujem okolju.

Leta 2004 je Marijanu Eiletzu društvo Zedinjena Slovenija podelilo priznanje za njegovo delo v slovenski skupnosti.

Arhitekt Marijan Eiletz je umrl 7. januarja 2019.

Dr. Marko Kremžar se je od prijatelja Marijana Eiletza v našem glasilu Svobodna Slovenija poslovil s temi besedami: "Krščansko vero, upanje in ljubezen do Boga si živel in posredoval, ne le najbližjim, ampak z dosledno, pokončno držo tudi neznanim, ki si jih srečaval na poti. Tvoje nesebično delo v slovenski skupnosti je bilo doprinos k skupni rasti, k ohranjanju zgodovinskega spomina in k večanju slovenskega kulturnega zaklada. Kmalu po tem, ko si dovršil univerzitetne študije si sprejel mesto predsednika Slovenskega katoliškega akademskega starešinstva (SKAS) v Argentini, kasneje pa si bil več let predsednik Slovenske kulturne akcije (SKA). Bil si vnet za vse resnično, dobro in lepo ter za svobodo slovenskega naroda. S svojimi talenti si služil dvema domovinama, Sloveniji, ki nas je rodila in Argentini, ki nas je sprejela in omogočila, da si svobodni služimo vsakdanji kruh in gojimo ob skupnih, tudi nam lastne vrednote."

Pripravil: Jože Jan
 Viri: Svobodna Slovenija, Glas Slovenske kulturne akcije, Družina, Ognjišče, "Moje domobranstvo in pregnanstvo" - Marijan Eiletz

V SVOBODNI SLOVENIJI *pred 70 leti*

OB SELITVI

Svobodna Slovenija, Leto XV, Številka 33, 23. 08. 1956

V zadnji številki Svobodne Slovenije je bilo objavljeno, da so se preselile organizacije ter uredništva in uprave listov, ki so imeli doslej svoj sedež v Buenos Airesu v ulici Victor Martinez 50. Ta novica sama na sebi ne bi bila nič posebnega. Selitev kot jih je mnogo. Pa je dogodek vendarle pomemben. Zaključena je namreč doba, ko je bil naziv “Victor Martinez” ali po domače enostavno “Martinc” več kot samo naziv ulice. Bil je istoveten s centralo slovenskega izseljenskega življenja v Argentini. Ko smo s selitvijo končali dobo dobrih osmih let, ki nosi na sebi pečat svojskosti izseljenskega organizacijskega življenja, je prav, da se ozremo nekoliko nazaj.

Kako je nastal Martinc? Tekom leta 1947 je prišlo v Buenos Aires še zelo malo novih naseljencev. Nekaj desetin. Organizirali so se v Slovenski klub, kateremu je predsedoval g. Janez Hladnik. Zbirali so se na Calle Austria, v hiši, katero je lastnik dal začasno na razpolago Slovincem. Koncem leta 1947 pa je izrazil željo, da bi hišo izpraznili do konca februarja 1948. G. Hladnik je iskal novih prostorov, ker je bila zlasti potreba po izseljenski pisarni občutna. Kmalu je prišel z novico: “Šli bomo na Primero junto k sv. Juliji. Župnik nam bo dal hišo na razpolago.”

Koncem januarja 1948 se je ustanovni zbor Društva Slovencev vršil že v dvorani župnije Santa Julija na Primeri Junti. Po občnem zboru je pok. župnik Figallo, ki ga lahko imenujemo prvega mecena Slovencev v Argentini, skupno z g. Hladnikom povabil odbor Društva Slovencev in člane, da si ogledajo poleg župnijskih stavb stoječo hišo na ulici Victor Martinez. Povedal je, da jo da Slovincem brezplačno na razpolago. Odborniki in člani so si ogledovali prostore in vrt in danes lahko trdimo, da se tedaj še niso zavedali kako veliko dobro delo nam je po prizadevanju g. Hladnika napravil pok. župnik Figallo.

Omogočil je, da se je ustvarilo že tedaj, ko sami tega še ne bi bili sposobni, slovensko središče. Hišo je prevzelo v upravo Društvo Slovencev.

Ni naš namen opisovati zgodovine vseh osmih let življenja in dela na Martincu. Prav pa je, da poudarimo značilnosti, ki jih je vsebovalo to središče v organizacijskem, delovnem in idejnem pogledu.

V organizacijskem pogledu je bilo Društvo Slovencev prva osrednja in predstavniška organizacija slovenskih novih naseljencev v Argentini, ki je dobila svoj sedež na Martincu. V okviru Društva Slovencev ali ob njem so potem nastajale ali se oživljale na istem sedežu druge organizacije: starešinska, dekliška, fantovska, strokovna, znanstvena, pevska, literarna, gledališka. Prav tam si je ustanovila svoj sedež Dušnopastirska pisarna; verske organizacije. Uredništvu in upravi obeh glavnih listov Svobodne Slovenije in Duhovnega življenja. Tem so se pridružili še drugi. Centralna knjižnica Društva Slovencev. Nismo imeli namena naštetih vseh organizmov in organizacij, ki so imele skupni sedež. Tudi vrstni red ni odločilen za pomembnost posameznih. Pokazati smo le hoteli, da je bilo to dejansko organizacijsko središče. Že v prvih letih je bilo polno življenja vsak dan. Ob sobotah popoldne in nedeljah dopoldne pa so bili prostori premajhni. Saj ni bilo redko, da so se seje in sestanki vršili istočasno v vseh sobah ter še na dvorišču.

V delavnem pogledu si je v tem središču privzelo najširši delokrog Društvo Slovencev. Pa je moralo v prvih začetkih posvetiti svoje sile predvsem reševanju vselitvenih vprašanj. Dasi so bili odborniki sami novonaseljenci, so vendar izvršili veliko delo, ki ga je zahtevala vselitev tisočev Slovencev iz Italije in Avstrije. S prihajanjem transportov pa je nastajalo brez števila novih težav. Še

predno je bila vselitev končana pa je Društvo posvetilo skrb in delo različnim področjem: Narodnemu, (slovenske šole, tečaji, prireditve), socialnemu (pomoč potrebnim, beguncem v taboriščih, “sivim”, vzajemna pomoč, posmrtninski sklad itd.), gospodarskemu (zadruga, denarni zavod), prosvetnemu in kulturnemu. Kes je, da vse začete akcije niso uspele, ali so uspele le delno. Vsaka pa je rodila kaj koristnega, če ne drugega, nove izkušnje. Nočemo z delnim prikazom dela Društva Slovencev zmanjševati dela in vrednosti ostalih organizacij. Saj je vsaka v svojem delokrogu storila vse, kar je po najboljših močeh mogla: Kdo bi preštel vse seje, sestanke, predavanja, tečaje, debatne večere, ki so se vršili tekom osmih let v tem središču pod vodstvom različnih organizacij. Koliko predlogov, lepih idej in dobrih zamisli! Pa še: Ali bo kdo preštel koliko sto tisoč izvodov časopisov in koliko deset tisoč lepih slovenskih knjig je bilo razposlanih med slovenske naseljence iz tega središča? Pa še bi lahko naštevali!

Idejno pa je bilo to središče zgrajeno na dveh trdnih in neporušljivih temeljih: krščanstvo in slovenstvo. Na teh temeljih zgrajeno središče je združevalo vse in je bilo streha vsem. Družilo je Slovence različnih stanov in poklicev različnih starosti in nazorov ter pripadnike različnih političnih strank: Vsak Slovenec — razen komunist — je našel v tem središču slovensko ognjišče — če je le hotel.

Ko pišemo nekako slovo slovenskemu središču na Martincu, je morda prav, da se spomnimo v tej zvezi štirih odličnih pokojnikov med slovenskimi izseljenci. Ravnatelj Bogumil Remec je bil izrazita osebnost iz vrst Slovenske ljudske stranke ter starosta javnih delavcev na gospodarskem in političnem področju. V Argentini se je udeleževal

vseh prireditev, ki jih je organizirala slovenska skupnost. Malokdaj pa je minil teden, da se ne bi na Martincu pojavila njegova markantna oseba. V razgovoru pa je večkrat dejal: “Držite to in tako naše središče!” Generalštabni polkovnik Vladimir Vauhnik je imel slovensko središče in slovenske izseljence zelo rad. Kadar in kjer je mogel, je pomagal. Leta in leta je prihajal sleherno nedeljo na Martinca, se zanimal za potrebe in težave ter vzpodbujal k delu. Obsojal je vse, ki so iz kakršnihkoli razlogov stali ob strani. Prelat dr. Odar je bil v katoliškem gibanju močna in vplivna oseba. Ideolog, znanstvenik! Še ko je bil v San Luisu je v pismih pokazal živo skrb za slovensko središče. Odobral je osnove Društva Slovencev in izdelal podroben načrt kako bi se na teh osnovah slovenska skupnost še bolj utrdila. Ko pa je prišel v Buenos Aires, se je še tesneje povezal z Martincem. In dr. Novačan. Svojski po svojem značaju, pesnik in pisatelj. Kdo se ne spomni te orjaške postave, ki se je prvo leto pojavila skoro vsako nedeljo dopoldne na Martincu med našimi možmi, fanti in dekleti. Rad je prihajal, ker je našel v slovenskem središču pravo domačnost.

In kaj je bila glavna gonilna sila in tem našem središču: Idealizem in požrtvovalnost odbornikov in članov. V deset tisoče gredo ure, katere so odborniki prebdeli v delu za skupnost, ne da bi zato pričakovali kakršnokoli nagrado.

Sedaj so se organizacije preselile v hišo odnosno v prostore, ki so zgrajeni na zemljišču, ki so ga kupili Slovenci. Ne bomo več gostje, bomo na svojem. Glejmo, da ne izgubimo idealizma in požrtvovalnosti, trudimo se, da bo mladi rod prežet obojega in da bo čim prej zrastle novo delavno in organizacijsko središče, ki naj bo zopet toplo slovensko ognjišče vsem, ki si ga želijo.

KAJ SE KUHA V SVOBODNI? | *Orehovi rogljički*

Odkar sem mlad, se rad učim in pomagam stari mami pri kuhinji. Ob petkih sem hodil v osnovno šolo in po šoli je vedno mama Ivanka pripravila odlično kosilo.

Najraje sem imel dneve, ko je pripravljala potico. Z navdušenjem sem čakal ob mizi in upal, da bo kakšna rozina padla, da jo bom lahko hitro pojedel. Takšni mali trenutki so mi ostali v najlepšem spominu.

Z leti me je mama Ivanka naučila veliko svojih receptov. Prvi recept, ki mi ga je predala, so bili orehovi rogljički. Prav zato imajo zame poseben pomen. Zato me veseli, da lahko danes ta recept ponosno delim z vami.

Sestavine:

- 190 g moke
- 140 g masla
- 70 g mletih orehov

- 60 g sladkorja
- 1 beljak

Priprava:

V razpuščeno maslo penasto vmešamo sladkor in beljak, da dobimo gladko, svetlo kremo. Dodamo presejano moko in mlete orehe ter na hitro zgnetemo testo. Oblikujemo hlebček in ga pustimo počivati v hladilniku vsaj 30 minut.

Nato od testa jemljemo manjše kose in jih zvaljamo v tanke svaljke. Na pekaču, obloženem s papirjem za peko, jih oblikujemo v rogljičke.

Pečemo približno 20 minut pri 200 °C, dokler niso rahlo zlato obarvani.

Upam, da bo ta recept tudi v vaših domovih ustvaril lepe spomine.

Nejko Magister

¿QUÉ SE COCINA EN SVOBODNA? | *Medialunas de nueces*

Desde pequeño, me encantaba aprender y ayudar a mi abuela en la cocina. Iba a la escuela primaria los viernes y, después de clase, mamá Ivanka siempre preparaba un almuerzo delicioso.

Mis días favoritos eran cuando hacía potica. Me quedaba junto a la mesa, impaciente, esperando que cayera una pasa para poder comérmela enseguida. Esos pequeños momentos permanecen en mi memoria.

A lo largo de los años, mamá Ivanka me enseñó muchas de sus recetas. La primera que me dio fue la de medialunas de nueces. Por eso tienen un significado especial para mí. Por eso me alegra poder compartir hoy con orgullo esta receta con ustedes.

Ingredientes:

- 190 g de harina
- 140 g de mantequilla
- 70 g de nueces molidas

- 60 g de azúcar
- 1 clara de huevo

Preparación:

Mezclar el azúcar y la clara de huevo con la mantequilla derretida hasta que se forme una crema suave y ligera. Añadir la harina tamizada y las nueces molidas y amasar rápidamente. Darle forma de pan y dejar reposar en el refrigerador durante al menos 30 minutos.

Luego, tomar porciones más pequeñas de la masa y enróllalas hasta formar rollos finos. Sobre una bandeja para hornear forrada con papel de horno, dales forma de medialunas.

Hornea durante unos 20 minutos a 200 °C hasta que estén ligeramente dorados.

Espero que esta receta también cree hermosos recuerdos en sus hogares.

Nejko Magister

KOLEDAR

16. avgusta
Romanje k Mariji v Lourdes
22. avgusta
Ob 16:30 Predavanje: Slovenska čebelarstva tradicija in umetnost panjskih končnic - Hladnikov dom v Slovenski vasi
23. avgusta
Mladinski dan - Slomškov dom - Ramos Mejía
29. avgusta
75. Obletnica Balantičeve šole
30. avgusta
Občni zbor - Slovenski dom Carapachay
30. avgusta
Mladinski dan - Slovenski dom San Martín
5. septembra
Ob taktu barv - Slovenski dom San Martín
6. septembra
Mladinski dan - Slovenska Pristava

VSAKOLETNO ROMANJE K MARIJI V LOURDES

V nedeljo 16. avgusta, ob 10 uri

V gornji cerkvi:

- Rožni venec, pete litanije, blagoslov z Najsvetejšim
- Sveta maša za bolnike.
- Priložnost za spoved

“Lurška Marija, usmili se nas in usliši naše prošnje!”

Vsi lepo vabljeni!

ASOCIACION CIVIL “HOGAR ESLOVENO” Sociedad Cultural

Dra. Cecilia Grierson 2867 (0805) Carapachay – Vto. López – Pcia. Buenos Aires – Argentina

CONVOCATORIA

De conformidad con lo dispuesto por los Art. 12, 14, 15, 16, 17 y 23 de los Estatutos, se convoca a los Señores Socios a la ASAMBLEA GENERAL ORDINARIA para el día 20 de AGOSTO de 2026, a las 09:00 horas en Primera Convocatoria y a las 10:00 horas en Segunda Convocatoria, en el local social sito en la calle Dra. Cecilia Grierson 2867 de CARAPACHAY, Partido de Vicente López, Provincia de Buenos Aires, para considerar el siguiente:

ORDEN DEL DIA

1) Designación de dos socios para firmar el Acta (Art. 12).
2) Lectura, consideración y aprobación de la Memoria, Balance General, Inventario, Cuenta de Ganancias y Pérdidas e Informe de la Comisión Revisora de Cuentas correspondiente al Ejercicio Económico Nro. 50 cerrado el 31/03/2026. (Art. 13 y 23)
3) Lectura del Informe del Economista (Art. 28).
4) Lectura del Informe y Memoria del Encargado Cultural (Art. 29).
5) Elección y designación de los miembros que integran la Comisión Directiva y la Comisión Revisora de Cuentas, conforme a lo estipulado en el Art. 12, 14, 18, 19 y 20 de los Estatutos. Por dos años: 1. Presidente, 1. Vicepresidente, 1. Secretario, 1. Tesorero, 1. Economista, 1. Encargado Cultural, 2. Vocales Titulares y 2 Vocales Suplentes. Por dos años: 3 Miembros Titulares y 1 Suplente, respectivamente.
6) Consideración de la Cuenta Social (Art. 3).

PD: Las Asambleas se considerarán constituidas y funcionarán válidamente en la fecha y hora indicadas en la convocatoria, si concurre un número de socios igual al treinta por ciento con derecho efectivo al voto. Transcurrida una hora de la fijada para la iniciación, se considerará constituida legalmente la Asamblea con el número de Asociados presentes, siempre que no fuera inferior al número de miembros Titulares de la Comisión Directiva. (Art.16°)

Carapachay, 6 de Agosto de 2026

DAMIÁN AHLEN
Presidente
DNI 23.391.929

MALENA CANE TOMSIC
Secretaria
DNI 37.561.172

Presente Jurídica Pcia. Buenos Aires
Legajo 12.500 Resolución 115.255/73 del 20/09/73
Matrícula Nro. 14.037 del 13/09/96
Entidad de Bien Público Exp. 4137-4980/96 - Decreto 2.099 de 14/06/96
Registro Municipal Nro. 403 Municipalidad de Vicente López

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”
“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

KOLO

Tadej Pogačar je znova zmagovalec Dirke po Franciji! Slovenski kolesarski šampion je že petič osvojil to najprestižnejšo in najbolj znano cestno kolesarsko dirko na svetu in se postavil ob bok največjim kolesarjem vseh časov. Do sedaj so le štirje drugi kolesarji osvojili pet naslovov: Jacques Anquetil, Eddy Merckx, Bernard Hinault in Miguel Indurain.

Letos pa je Tadej postavil še drugih 5 rekordov na tem Touru:

- Najmlajši kolesar, ki je petkrat zmagal na Tour de France (Tadej je Dirko po Franciji zmagal pri 27 letih, 10 mesecih in 5 dneh. Ta rekord je prevzel od Merckxa, ki je svoj peti Tour osvojil pri 29 letih.)
- 7 zaporednih uvrstitev na stopničke. (Za Pogačarjem sta Miguel Induráin in Jonas Vingegaard, ki imata vsak pet zaporednih uvrstitev na stopničke. Induráin je dirko zmagal pet let zapored med letoma 1991 in 1995.)
- Rekord etape na Tourmaletu v francoskih Pirenejih. (Šesta etapa Toura se je začela v Pauu in končala v Gavarnie-Gèdre, pri čemer je na poti zajela Col du Tourmalet. Pogačar je postavil nov najhitrejši čas na Tourmaletu 43 minut in 12 sekund, s čimer je izboljšal svoj prejšnji rekord 45 minut in 32 sekund, ki ga je postavil z Vingegaardom na Touru 2023.)

- Podrl je 29 let stari rekord na etapi Alpe d’Huez. (Po ikoničnem vzponu je postavil nov rekord 35 minut in 27 sekund in za več kot minuto izboljšal rekord, ki ga je bil pred 29 leti postavil Italijan Marco Pantani)
- Najhitrejši čas Toura v vsej zgodovini. (Pogačar je dirko končal v 73 urah, 56 minutah in 26 sekundah s povprečno hitrostjo 43,326 km/h. To je drugo leto zapored, da je Tadej na Tour de France postavil nov najhitrejši čas, saj je leta 2025 dosegel povprečno hitrost 42,8491 km/h in podrl prejšnji rekord iz leta 2022.)

Bravo, Tadej!

Tudi letos so v Komendi Pogačarja sprejeli s tridnevnimi proslavami in dogodki: Pogi Challenge 2026 je privabil številne obiskovalce, navijače in vrhunske slovenske in tuje kolesarje. Domači kraj je “Pogiju” pripravil navdušen sprejem. “Na Alpe d’Huezu je bilo pričakovano noro vzdušje, ampak bi rekel, da je tu še boljše,” je o sprejemu izjavil prvi kolesar sveta.

Kaj pa izjavljajo o kolesu pregovori?

- **Kolo, ki se vrti, ne zarjavi.** (angleški pregovor)
- **Nič se ne more primerjati s preprostim užitkom vožnje s kolesom.** (John F. Kennedy, ameriški politik in predsednik)

- **Na kolesu sreče se vozijo štirje: eden se vzpenja, drugi se spušča, tretji je na vrhu, četrti na dnu.** (nemški pregovor)
- **Ljudje so kot kolesa: svoje ravnotežje lahko ohranijo le, dokler ostanejo v gibanju.** (Albert Einstein, nemški fizik in matematik)
- **Kdor dobroto izkaže, na svojo srečo kolo maže.** (slovenski pregovor)
- **Kolo te pelje tja, kamor želi iti duša.** (argentinski pregovor)
- **Prava tekma ni med kolesarji, ampak znotraj vsakega posameznika.** (Miguel Induráin, španski kolesar)
- **Kolesa časa ni mogoče pognati nazaj, še manj ustaviti.** (slovenski pregovor)
- **Vožnja s kolesom je let brez kril.** (ameriški pregovor)
- **Kot otrok sem imel sanje: želel sem imeti svoje kolo. Ko sem ga dobil, sem se počutil kot najsrečnejši fant v Liverpoolu, morda celo na svetu.** (John Lennon, angleški pevec, kitarist in tekstopisec)
- **Kolo je najboljši prijatelj v mestu.** (danski pregovor)

Izbral: Jože Jan

23. avgusta 2026

56. MLADINSKI DAN

08.15 začetek tekmovanj

10.45 dviganje zastav

11.00 sv. maša

13.00 kosilo

18.30 muzikal “MAMMA MIA”

VAS PRIČAKUJEMO!!!

75

„PRETEKLOST NAS UČI,
VERA NAS VODI,
ZNANJE NAS POVEZUJE“

BALANTIČEVA ŠOLA PRAZNUJE 75-LETNICO ŽIVLJENJA

Aladin

SOBOTA, 29. AVGUSTA 2026

OB 18. URI V NAŠEM DOMU SAN JUSTO

SLOVENSI POZDRAVI, ODISKA PREDSTAVA V REŽIJI GE. LUCKE MARINČIČ, PODTILITEV FREZANSKI
PRIŠČNO VABLJENI! LEDANJE IN NEKDANE UČENCI, UČITELJI TER POUČATELJI SOLE!
POGOSTITEV ZA VSE NAVZOČE! PROSTOVOLJNI PRISTEVKI!

PONOVITEV IGRE ZA “SLOMŠKOVO PROSLAVO” V SLOVENSKI HŠI, 26. SEPTEMBRA OB 11. URI

DRUŠTVO SLOVENSKA VAS vabi na predavanje:

SLOVENSKA ČEBELARSKA TRADICIJA in UMETNOST PANJSKIH KONČNIC

Spoznajte eno najbolj prepoznavnih oblik slovenske kulturne dediščine.

Vodila bo: Victoria Mohanna Sušnik

Sobota, 22. avgusta 2026 ob 16.30

Predavanje bo potekalo v španščini. Lepo vabljeni!

HLADNIKOV DOM Monseñor J. Hladnik 3970 Remedios de Escalada

Svobodno Slovenijo podpirajo

SVOBODNA SLOVENIJA | Glasilo Slovencev v Argentini

Ustanovitelj: Miloš Stare

Lastnik: društvo Zedinjena Slovenija

Predsednik: Albin V. Magister

Uredniška ekipa:

Jože Jan, Tomi Kastelic, Sofi Komar, Lucijana Vombergar in Leila Erjavec

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LI BRE

Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires - Argentina

email: svobodna.ba@gmail.com

www.svobodnaslovenija.com.ar

Podpisani članki lahko ne izražajo mnenja in uredniške usmeritve Svobodne Slovenije.